

Arrest

nr. 208 789 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 november 2015.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Sangar van het district Alingar in de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine.

Uw problemen begonnen in december 2012 à januari 2013. U was op dat moment als lid van de Nationale Politie (ANP) werkzaam op een checkpoint in Kabul. Aldaar werd u door een mededorpeling gezien die u ging rapporteren bij de taliban van uw regio. Daarop confronteerde de taliban uw vader. Uw familie besloot dat het niet langer veilig voor u was in uw dorp van herkomst. Nadat uw contract bij het ANP ten einde liep op 21 april 2013, trok u in bij uw maternale oom in het naburig Qarghayi district in Laghman. Daar verbleef u nog acht maanden alvorens u het land verliet.

U heeft Afghanistan verlaten op 30 september 2015 en reisde via Iran, Turkije en de balkanroute richting België. U kwam in België aan op 9 november 2015, waarna u hier op 18 november 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw werkbadge, een kaart van de Kabul Bank, een certificaat van het ANP, een brief van uw oom en de enveloppes waarin het voorgaande naar u verstuurd werd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw geografische kennis omtrent uw verklaarde regio van herkomst te beperkt is. Zo begint u met duidelijk te maken dat Sangar een regio is met meerdere dorpen erin (CGVS I, p.3). Als u gevraagd wordt om die dorpen te noemen, kan u er slechts twee noemen (CGVS I, p.3). U wordt hierop gewezen en geeft nog drie extra dorpsnamen, waarbij u meent dat er geen andere zijn (CGVS I, p.3). De regio Sangar bevat echter meer dorpen, dewelke u duidelijk geen kennis over beschikt. Het is zeer frappant dat u zelf niet weet welke dorpen er in uw regio liggen. Bovendien weet u niets te vertellen over de andere dorpen wanneer u enkele namen gegeven worden (CGVS I, p.3-4). Zo weet u over Mandozai enkel te vertellen dat het een dorp is, maar geeft u verder geen details (CGVS I, p.3). Gevraagd om de weg naar Kalatak, een dorp vrij dicht van het uwe, te beschrijven, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS I, p.3).

Uw verklaring dat u 'er nog nooit geweest' zou zijn, is niet afdoende om uit te leggen waarom u niets kan vertellen over een dorp dat vlak naast uw eigen regio ligt, nota bene aan de kant van een weg. Uw gebrek aan kennis van de dorpen in uw regio blijkt nogmaals wanneer u niet alle dorpsnamen geeft als u gevraagd wordt welke dorpen u passeert op weg naar uw dorp vanuit het districtscentrum (CGVS I, p.3). Zo vergeet u maar liefst vier tussenliggende dorpen te noemen. Er wordt u gevraagd meer info te geven over Kampa, een dorp dat u eerder vergat te noemen bij de wegbeschrijving van het districtshuis naar uw dorp (CGVS I, p.4). Hiervoor geeft u de niet-afdoende verklaring dat u er 'niet geweest' bent (CGVS I, p.4).

Niet enkel is uw geografische kennis over uw directe leefomgeving te beperkt, ook wat uw eigen district betreft, stelt u een gebrekkige kennis van zaken tentoon. Gevraagd naar de districten rondom uw district, geeft u drie namen, waarvan een incorrect (CGVS I, p.4). U krijgt een tweede kans, waarbij u simpelweg uw eigen district aan het lijstje toevoegt (CGVS I, p.4). U slaagt er niet in de andere drie, wél correcte namen te noemen. Zo kan u onder andere niet Nurgeram noemen, wat grenst aan de volledige noordkant van uw district (OCHA: map of Alingar district).

Ook uw bredere geografische kennis laat te wensen over. Als u gevraagd wordt naar omliggende provincies, ontwijkt u de vraag door de provinciale hoofdstad te noemen (CGVS I, p.4). De vraag wordt u herhaald, waarna u slechts vier van de zes aangrenzende provincies weet aan te geven (CGVS I, p.4). Bovendien noemt u zowel Jalalabad en Nangarhar als provincie, terwijl die eerste vaak als synoniem gebruikt wordt voor de provincie Nangarhar. U vergeet eerst ook Kabul te noemen, de provincie waar nota bene de hoofdstad van het land ligt. Pas na wat hulp kan u hier opkomen (CGVS I, p.4). U vergeet overigens ook Pansjir te noemen.

Niet enkel uw geografische kennis schiet ruim tekort. U stelt een gebrek aan vertrouwdsheid met bekende namen uit uw verklaarde regio van herkomst tentoon. Zo herkent u niet de namen van voormalige politiechefs van uw district als die u gegeven worden (CGVS I, p.4). Adam Khan, noemt u bovendien foutief 'de mullah van onze moskee' (CGVS I, p.4). Omtrent Wahida Safi weet u enkel te vertellen dat zij voor de overheid werkt maar kan u niet meer vertellen over haar dan dat. Zo weet u niet wat haar beroep was voor haar huidige functie (CGVS I, p.4). Ook andere prominenten van uw regio kent u niet, zelfs niet als hun namen u gegeven worden. Zo weet u niet wie Haji Noor Mohammad Khan, Bibi Khord Roya, Haji Noor Agha, Hajji Abdullah, Muhamad Jan Khan, Assadullah en Noor Mohammad Hemat zijn (CGVS I, p.4). Dit zijn echter allen prominenten uit uw regio van herkomst, gaande van historisch belangrijke personen tot bekende politici afkomstig uit uw district of actief in uw district. Bovendien noemt u de pakistaanse terrorist Shah Mahmood foutief iemand die 'werkt voor de autoriteiten' (CGVS I, p.4). Het feit dat u zelfs namen niet herkent als ze gegeven worden, duidt erop hoe weinig u op de hoogte bent van bekende personen uit uw verklaarde regio van herkomst. Daarenboven moet opgemerkt worden dat u echter wel in staat was om geheel correct de huidige provinciegouverneur en zijn twee voorgangers te noemen, wat wijst op het ingestudeerde karakter van uw - albeit weinige - kennis van de regio. Het is weinig plausibel dat iemand die tot zijn tweeëntwintigste zijn leven zou hebben doorgebracht in uw dorp (CGVS I, p.6) over dergelijk weinig kennis zou beschikken in verband met bekende personen uit zijn eigen regio. Daarnaast zouden er volgens u geen mensen uit uw regio verhuisd zijn naar Iran of Pakistan (CGVS I, p.5). Dat u niets weet over het grote aantal terugkeerders dat indertijd Afghanistan ontvlucht is richting Iran en Pakistan, is weinig plausibel.

Bovendien weet u niets te vertellen over gebeurtenissen in de periode voor u vertrok. U kan uit eigen geheugen geen voorvallen geven wanneer u gevraagd wordt om voorbeelden van veiligheidsincidenten in uw district te geven. Sterker nog, u beweert dat er 'niets is gebeurd' als u gevraagd wordt naar voorbeelden van veiligheidsincidenten in de periode voor uw vertrek (CGVS I, p.5). U krijgt nog tot tweemaal toe een kans tot het geven van incidenten, waarbij u blijft volhouden dat 'er niets is gebeurd in ons district of onze provincie' (CGVS I, p.5). Pas als er wordt besloten om naar een ander onderwerp over te gaan, beslist u op de vraag naar veiligheidsincidenten te antwoorden (CGVS I, p.5). Uit het schaarse aantal voorbeelden die u aangeeft, moet echter vastgesteld worden dat ook hieromtrent uw kennis van ingestudeerde aard is. Zo maakt u meerdere fouten en kan u telkens slechts oppervlakkige informatie geven. Zo verhaalt u over vier mannen die tijdens een volleybalmatch gedood zijn door de taliban. Zij zouden volgens u gedood zijn omdat zij bij de lokale politie werkten (CGVS I, p.5). Dat u niet het correcte aantal jongens kan geven en dat u niet weet dat het studenten betreft, wijzen op het ingestudeerde karakter van uw kennis omtrent dit incident. Wanneer u gevraagd wordt naar een incident met een ezel, kan u wederom enkel oppervlakkige informatie geven.

Zodra u om meer details gevraagd wordt, kan u het CGVS niet langer van een antwoord dienen (CGVS I, p.13). Bovendien is uw kennis omtrent het incident van foutieve aard (CGVS I, p.13). Zo beweert u dat de aanval gefaald zou zijn. Dat klopt niet, er zijn een dode en meerdere gewonden gevallen. Dat u geen details kan geven en dat de weinig informatie die u wel kan verschaffen fouten bevat, wijst op de ingestudeerde aard van uw beperkte kennis.

Bovendien heeft u geen kennis omtrent de buitenlandse troepen in uw regio, ondanks hun reeds jarenlange aanwezigheid aldaar. ISAF noemt u verkeerdelijk 'een bedrijf' (CGVS I, p.5). Gezien de sterke aanwezigheid van buitenlandse troepen in uw regio is het weinig waarschijnlijk dat u die term nooit eerder zou gehoord hebben, laat staan dat u hem zou verwarren met een bedrijfsnaam.

Daarenboven kan u enkel het voorbeeld aangeven van de Chinchar brug die vernield zou zijn. Er zouden volgens u immers geen andere bruggen vernield zijn (CGVS I, p.5). Dat u geen weet heeft van de andere twee bruggen die opgeblazen werden in uw district in de periode voor uw vertrek, wijst er nogmaals op dat u niet recent afkomstig bent uit Alingar. Het ontbreken van een brug heeft immers sterke gevolgen voor de burgers in de streek, niet enkel voor eigen verplaatsingen maar ook om goederen te verplaatsen en inkopen te doen. Dat iemand Alingar van dergelijke incidenten niet op de hoogte zou zijn, noch via nieuwskanalen, noch via informele contacten met mededorpelingen, is weinig waarschijnlijk.

Tenslotte beweert u dat er geen natuurrampen zouden plaatsgevonden hebben in uw regio (CGVS I, p.5). Na wat aandringen weet u plots wel te vertellen dat er overstromingen waren maar 'het was niet erg'. U claimt daarenboven dat overstromingen niets vernietigden (CGVS I, p.5). Dat klopt niet. Het is onmogelijk dat iemand afkomstig uit uw dorp niets zou weten over de meerdere grote vernietigende overstromingen die de laatste jaren plaatsvonden en het leven eisten van mensen en dieren en bovendien grote stukken land en gebouwen opslokten. Daarenboven geeft u aan dat u zich geen aardbevingen kan herinneren: noch een grote, destructieve aardbeving, noch een kleine zonder schade (CGVS I, p.5). Er vond voor uw vertrek echter een grote aardbeving plaats in Laghman, die dodelijke slachtoffers maakte. Overigens waren de naschokken te voelen tot in Pakistan en India. Het is weinig waarschijnlijk dat dit u voorbijgegaan zou zijn, noch dat u hierover geen nieuws zou gehoord hebben. Wat dus informatie betreft die zelfs een niet-belezen persoon zou kunnen beschrijven na het zelf ervaren ervan, moet gesteld worden dat ook daar uw kennis tekortschiet.

U zou gevlucht zijn wegens bedreigingen van de lokale taliban. Dat is echter weinig geloofwaardig daar u amper zelf iets kan vertellen over deze groepering. Zo herkent u de namen van verschillende bekende talibanleden uit uw regio niet wanneer zij u gegeven worden (CGVS I, p.5). Zo heeft u nog nooit gehoord van Mullah Zakirullah, een zeer prominent ouder talibanlid uit uw regio. U weet ook niet de andere namen van talibanleden uit uw district te herkennen, wanneer die u gegeven worden (CGVS I, p.13). Van Zarqawi, een lokale talibanleider, claimt u immers het volgende: 'hij is er nog' (CGVS I, p.6). Zarqawi is echter omgekomen ruim een jaar voor u het land verlaten heeft. Daarenboven kan u niet antwoorden op de vraag waar hij vandaan komt (CGVS I, p.6), wat wijst op uw een gebrek in diepgang wat betreft uw kennis van zaken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alingar gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Frappant hierbij is dat zelfs uw taskara uw verklaringen tegenspreekt. Het geboortedorp op uw taskara is immers niet hetzelfde als diegene die u aangeeft. Gezien bovenstaande vaststellingen en de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en hetgeen in uw taskara staat, kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van het document. Wat betreft de overige documenten moet worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen.

Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op het CGVS op 16 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS I, p.2). U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen (CGVS I, p.6). Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: de verslagen van OSAR van respectievelijk 30 september 2016 (stuk 2), 13 september 2015 (stuk 3) en 14 september 2017 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan, vermits (i) verzoekers geografische kennis omtrent zijn verklaarde regio van herkomst te beperkt is, zowel wat betreft zijn directe leefomgeving, alsook zijn district of de omliggende provincies; (ii) verzoeker tevens een gebrekkige kennis vertoont over belangrijke personen uit zijn voorgehouden regio van herkomst; (iii) verzoeker evenmin iets kan vertellen over veiligheidsincidenten in de periode voor zijn vertrek en de weinig informatie die hij kan verschaffen zelfs fouten bevat; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker niets weet van de buitenlandse troepen die nochtans jarenlang aanwezig waren in zijn voorgehouden regio van herkomst; (v) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker slechts spreekt van de vernieling van één brug, nu blijkt dat er nog twee andere bruggen werden opgeblazen; (vi) ook verzoekers kennis over de natuurrampen in zijn regio ontoereikend is; (vii) hoewel verzoeker voorhoudt te zijn gevlucht omwille van bedreigingen vanwege de lokale taliban, vastgesteld moet worden dat hij amper iets kan vertellen over deze groepering en hij namen van verschillende bekende talibanleden uit zijn regio zelfs niet herkent wanneer zij hem gegeven worden en (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Sangar, district Alingar, in de provincie Laghman en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in het dorp Sangar, in het district Alingar, in de provincie Laghman, Afghanistan omwille van zijn ontoereikende geografische kennis. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat verzoekers geografische kennis, zowel van zijn directe leefomgeving, alsook van zijn eigen district en omliggende provincies te beperkt is. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Zo begint u met duidelijk te maken dat Sangar een regio is met meerdere dorpen erin (CGVS I, p.3). Als u gevraagd wordt om die dorpen te noemen, kan u er slechts twee noemen (CGVS I, p.3). U wordt hierop gewezen en geeft nog drie extra dorpsnamen, waarbij u meent dat er geen andere zijn (CGVS I, p.3). De regio Sangar bevat echter meer dorpen, dewelke u duidelijk geen kennis over beschikt. Het is zeer frappant dat u zelf niet weet welke dorpen er in uw regio liggen. Bovendien weet u niets te vertellen over de andere dorpen wanneer u enkele namen gegeven worden (CGVS I, p.3-4). Zo weet u over Mandozai enkel te vertellen dat het een dorp is, maar geeft u verder geen details (CGVS I, p.3). Gevraagd om de weg naar Kalatak, een dorp vrij dicht van het uwe, te beschrijven, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS I, p.3). Uw verklaring dat u ‘er nog nooit geweest’ zou zijn, is niet afdoende om uit te leggen waarom u niets kan vertellen over een dorp dat vlak naast uw eigen regio ligt, nota bene aan de kant van een weg. Uw gebrek aan kennis van de dorpen in uw regio blijkt nogmaals wanneer u niet alle dorpsnamen geeft als u gevraagd wordt welke dorpen u passeert op weg naar uw dorp vanuit het districtscentrum (CGVS I, p.3). Zo vergeet u maar liefst vier tussenliggende dorpen te noemen. Er wordt u gevraagd meer info te geven over Kampa, een dorp dat u eerder vergat te noemen bij de wegbeschrijving van het districtshuis naar uw dorp (CGVS I, p.4). Hiervoor geeft u de niet-afdoende verklaring dat u er ‘niet geweest’ bent (CGVS I, p.4).

Niet enkel is uw geografische kennis over uw directe leefomgeving te beperkt, ook wat uw eigen district betreft, stelt u een gebrekkige kennis van zaken tentoon. Gevraagd naar de districten rondom uw district, geeft u drie namen, waarvan een incorrect (CGVS I, p.4). U krijgt een tweede kans, waarbij u simpelweg uw eigen district aan het lijstje toevoegt (CGVS I, p.4). U slaagt er niet in de andere drie, wél correcte namen te noemen. Zo kan u onder andere niet Nurgeram noemen, wat grenst aan de volledige noordkant van uw district (OCHA: map of Alingar district).

Ook uw bredere geografische kennis laat te wensen over. Als u gevraagd wordt naar omliggende provincies, ontwijkt u de vraag door de provinciale hoofdstad te noemen (CGVS I, p.4). De vraag wordt u herhaald, waarna u slechts vier van de zes aangrenzende provincies weet aan te geven (CGVS I, p.4). Bovendien noemt u zowel Jalalabad en Nangarhar als provincie, terwijl die eerste vaak als synoniem gebruikt wordt voor de provincie Nangarhar. U vergeet eerst ook Kabul te noemen, de provincie waar nota bene de hoofdstad van het land ligt. Pas na wat hulp kan u hier opkomen (CGVS I, p.4). U vergeet overigens ook Pansjir te noemen.”

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij alle vragen over zijn geografische kennis van zijn regio van herkomst te veel van hem verwacht nu verzoeker nooit naar school is geweest en niet kan lezen of schrijven. Zo meent hij dat van hem niet verwacht kan worden alle dorpen op te sommen die hij tegenkwam op zijn weg naar het districtscentrum, noch om de weg naar Kalatak te beschrijven.

De Raad wijst erop dat van de verzoeker om internationale bescherming die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land, wel degelijk mag worden verwacht dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefomgeving, alsook de geografische gegevens van de ruimere omgeving. Verzoeker toont tevens niet aan dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij correct kan antwoorden op dergelijke elementaire kennisvragen over Afghanistan en het dagelijks leven in zijn beweerde regio van herkomst, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke, financiële of geografische kennis vereist, noch een schoolse kennis. Zo kan er immers redelijkerwijze worden verwacht dat er in het dagelijks leven gesproken wordt over nabije districten, provincies en provinciehoofdsteden.

In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal niet duidelijk maakt welk district hij onjuist heeft gesitueerd, merkt de Raad op dat - daargelaten de vaststelling het de Raad niet duidelijk is op welke wijze dit van invloed zou zijn op de motieven van de bestreden beslissing - uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat dit het door hem genoemde "*Dawlatshah*" betreft.

Ook met de stelling dat verzoeker niet gevraagd werd om een volledige lijst van alle districten te geven, doch hem slechts gevraagd werd om enkelen op te sommen hetgeen hij ook deed, slaagt hij er niet in te overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de *protection officer* aangeeft dat er zes districten aan verzoekers district grenzen, dat hij drie namen heeft gegeven (meer bepaald: "*Dawlatshah, Bad Pakh, Qarghayi*"), waarvan één foutief en wordt verzoeker vervolgens aangespoord om de overige drie te benoemen. Verzoeker slaagt hier evenwel niet in, nu hij zich grotendeels beperkt tot het herhalen van de eerder door hem genoemde namen en het toevoegen van zijn eigen district: "*Alingar, Dawlatshah, Qaraghayi, en Alishang*" (administratief dossier, stuk 9, p. 4). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stukken 1-3) blijkt dat de zes omliggende districten het Mihtarlam (of Bad Pakh) district, het Qarhayi district, het Dare-e-Nur district, het Chapadara district, het Nurgeram district en het Alishang district uitmaken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven betreffende zijn beweerde dorp en regio van herkomst, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en ingestudeerde karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Voorts overweegt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers kennis aangaande belangrijke figuren in zijn regio van herkomst eveneens ontoereikend is. Zo herkent verzoeker de namen niet van de voormalige politiechef van zijn district wanneer deze hem gegeven worden (administratief dossier, stuk 9, p. 4), noch kent verzoeker historisch belangrijke personen of bekende politici afkomstig uit of actief in zijn voorgehouden district van herkomst. Bovendien bevatten verzoekers beperkte verklaringen over belangrijke figuren uit zijn regio van herkomst fouten, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Met de stelling dat verzoeker de namen van de voormalige politiechefs wel degelijk herkende, maar niet wist wie deze personen werkelijk waren, komt hij niet verder dan het louter poneren van een *post-factum* verklaring die geenszins steun vindt in het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij de opgesomde namen geenszins herkende of kon plaatsen (administratief dossier, stuk 9, p. 4). Verzoeker slaagt er met dit betoog dan ook niet in om de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande te verklaren of te weerleggen.

De Raad is voorts van oordeel dat noch het beweerde analfabetisme, noch zijn desinteresse in het Afghaans "*openbaar of politiek leven*" verzoekers gebrekkige kennis betreffende bekende personen uit zijn voorgehouden regio toedekken. Zo merkt de Raad op dat verzoeker niet geletterd moet zijn, noch moet deelnemen aan het politieke leven om enige kennis te hebben van prominente figuren uit de regio, nu hierover ongetwijfeld wordt gesproken in het dagelijks leven. Het is bovendien frappant dat verzoeker wel in staat is om de huidige provinciegouverneur, alsook zijn twee voorgangers te benoemen, hetgeen verder wijst op het ingestudeerde karakter van zijn kennis van de regio.

Ook verzoekers kennis over de lokale taliban is ontoereikend, zeker gelet op zijn verklaringen als zou hij gevlucht zijn vanwege de bedreigingen van deze groepering. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht opgemerkt als volgt: *“Zo heeft u nog nooit gehoord van Mullah Zakirullah, een zeer prominent ouder talibanlid uit uw regio. U weet ook niet de andere namen van talibanleden uit uw district te herkennen, wanneer die u gegeven worden (CGVS I, p.13). Van Zarqawi, een lokale talibanleider, claimt u immers het volgende: ‘hij is er nog’ (CGVS I, p.6). Zarqawi is echter omgekomen ruim een jaar voor u het land verlaten heeft. Daarenboven kan u niet antwoorden op de vraag waar hij vandaan komt (CGVS I, p.6), wat wijst op uw een gebrek in diepgang wat betreft uw kennis van zaken.”* Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk drie talibanleden van zijn regio kon benoemen en bovendien wist te vertellen dat Zarqawi vaak op de markt in Sangra of in de winkels van Din Dukanuna was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij evenwel niet vermogt de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zoals hoger reeds werd aangestipt, kan de vaststelling dat verzoeker een reeks elementen wel correct heeft kunnen weergeven op zich geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en ingestudeerde karakter van verzoekers kennis blijkt. De lacunes in verzoekers kennis zijn dermate zwaarwichtig, dat zij niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die hij wel correct tentoonspreidde.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker aangeeft dat er binnen zijn district enkel personen van Pashtou- en Pashai-etnie voorkomen, waarbij hij later nog opmerkt dat er ook Kuchi aanwezig zijn, maar uitdrukkelijk verklaart dat er geen Tadzjeken zijn in zijn district (administratief dossier, stuk 9, p. 4-5). Uit de informatie waarop de Raad vermogt acht te slaan (zie map ‘Landeninformatie’, stuk 7) blijkt immers dat 21% van de bevolking in verzoekers district tot de Tadzjiek-etnie behoort. Deze vaststelling ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring als zou hij 22 jaar (administratief dossier, stuk 5, p. 6) in het district Alingar, in de provincie Laghman hebben gewoond.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze nog pertinent overweegt als volgt: *“Bovendien weet u niets te vertellen over gebeurtenissen in de periode voor u vertrok. U kan uit eigen geheugen geen voorvallen geven wanneer u gevraagd wordt om voorbeelden van veiligheidsincidenten in uw district te geven. Sterker nog, u beweert dat er ‘niets is gebeurd’ als u gevraagd wordt naar voorbeelden van veiligheidsincidenten in de periode voor uw vertrek (CGVS I, p.5). U krijgt nog tot tweemaal toe een kans tot het geven van incidenten, waarbij u blijft volhouden dat ‘er niets is gebeurd in ons district of onze provincie’ (CGVS I, p.5). Pas als er wordt besloten om naar een ander onderwerp over te gaan, beslist u op de vraag naar veiligheidsincidenten te antwoorden (CGVS I, p.5). Uit het schaarse aantal voorbeelden die u aangeeft, moet echter vastgesteld worden dat ook hieromtrent uw kennis van ingestudeerde aard is. Zo maakt u meerdere fouten en kan u telkens slechts oppervlakkige informatie geven. Zo verhaalt u over vier mannen die tijdens een volleybalmatch gedood zijn door de taliban. Zij zouden volgens u gedood zijn omdat zij bij de lokale politie werkten (CGVS I, p.5). Dat u niet het correcte aantal jongens kan geven en dat u niet weet dat het studenten betreft, wijzen op het ingestudeerde karakter van uw kennis omtrent dit incident. Wanneer u gevraagd wordt naar een incident met een ezel, kan u wederom enkel oppervlakkige informatie geven. Zodra u om meer details gevraagd wordt, kan u het CGVS niet langer van een antwoord dienen (CGVS I, p.13). Bovendien is uw kennis omtrent het incident van foutieve aard (CGVS I, p.13). Zo beweert u dat de aanval gefaald zou zijn. Dat klopt niet, er zijn een dode en meerdere gewonden gevallen. Dat u geen details kan geven en dat de weinig informatie die u wel kan verschaffen fouten bevat, wijst op de ingestudeerde aard van uw beperkte kennis.”*

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk de gebeurtenis tijdens een volleybalmatch heeft aangehaald en hij zich mogelijk verward heeft over de precieze gebeurtenissen omwille van de talrijke incidenten tijdens matches, merkt de Raad op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zo blijkt immers uit het gehoorverslag dat verzoeker eerst blijft volhouden dat er zich geen veiligheidsincidenten voordeden in zijn district en pas later aanvoert dat er kleine incidenten hebben plaatsgevonden. Dat hij bovendien geheel foutief aangeeft dat de vier mannen die hierbij omkwamen leden van de politie zouden zijn, terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, stuk 4) blijkt dat er vijf studenten omkwamen bij deze aanslag, doet aldus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Voorts is het ongeloofwaardig dat verzoeker geen kennis heeft van de buitenlandse troepen in zijn regio, ondanks hun jarenlange aanwezigheid aldaar.

Dat hij bovendien meent - al dan niet suggereert zoals hij in het verzoekschrift aanvoert - dat ISAF een bedrijf is, is niet aannemelijk (administratief dossier, stuk 9, p. 5), nu er kan worden verwacht dat verzoeker de term zou hebben opgevangen in zijn regio waarin jarenlang buitenlandse troepen aanwezig waren.

Verzoeker meent dat hij geenszins heeft aangegeven dat alleen de Chichar brug werd vernield, doch dat hij dit bij wijze van voorbeeld naar voor heeft geschoven tijdens het gehoor. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker nochtans uitdrukkelijk gevraagd werd of er naast de Chichar brug nog andere bruggen werden vernield, waarop hij ontkennend antwoordt (administratief dossier, stuk 9, p. 5). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stukken 5-6) volgt evenwel dat nog twee andere bruggen werden opgeblazen in zijn district.

Ook verzoekers gebrek aan kennis over natuurrampen die hebben plaatsgevonden in zijn regio van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij afkomstig zijn uit het district Alingar, in de provincie Laghman. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *"Tenslotte beweert u dat er geen natuurrampen zouden plaatsgevonden hebben in uw regio (CGVS I, p.5). Na wat aandringen weet u plots wel te vertellen dat er overstromingen waren maar 'het was niet erg'. U claimt daarenboven dat overstromingen niets vernietigden (CGVS I, p.5). Dat klopt niet. Het is onmogelijk dat iemand afkomstig uit uw dorp niets zou weten over de meerdere grote vernietigende overstromingen die de laatste jaren plaatsvonden en het leven eisten van mensen en dieren en bovendien grote stukken land en gebouwen opslokten. Daarenboven geeft u aan dat u zich geen aardbevingen kan herinneren: noch een grote, destructieve aardbeving, noch een kleine zonder schade (CGVS I, p.5). Er vond voor uw vertrek echter een grote aardbeving plaats in Laghman, die dodelijke slachtoffers maakte. Overigens waren de naschokken te voelen tot in Pakistan en India. Het is weinig waarschijnlijk dat dit u voorbijgegaan zou zijn, noch dat u hierover geen nieuws zou gehoord hebben. Wat dus informatie betreft die zelfs een niet-belezen persoon zou kunnen beschrijven na het zelf ervaren ervan, moet gesteld worden dat ook daar uw kennis tekortschiet."*

In zoverre verzoeker erop wijst dat uit de opmerkingen van de tolk blijkt dat hij het woord "natuurrampen" niet verstond om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen, dient erop gewezen dat de *protection officer* na deze bemerking van de tolk concrete voorbeelden gaf van natuurrampen. Zo werd verzoeker gevraagd: *"Waren er ooit droogtes, overstromingen, lawines, aardbevingen of andere zaken waardoor de natuur voor problemen zorgde voor mensen?"* (administratief dossier, stuk 9, p. 5). Ook verzoekers bewering als zou er nooit expliciet gevraagd zijn naar aardbevingen houdt aldus geen stand. Te meer nu verzoeker nogmaals expliciet gevraagd werd of er ooit aardbevingen waren, waarop hij te kennen geeft dat hij zich geen aardbevingen kan herinneren die groot genoeg waren om mensen te vermoorden of huizen te vernietigen. Daarop gevraagd of hij zich een niet-vernietigende aardbeving herinnert, antwoordt verzoeker wederom ontkennend (administratief dossier, stuk 9, p. 5). De vragen die aan verzoeker werden gesteld waren aldus zeer concreet en gericht, zodat van een verkeerde interpretatie, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, aldus geen sprake kan zijn.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn herkomst en omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot verzoekers taskara beperkt hij zich in het verzoekschrift tot de loutere herhaling van de blote bewering dat het daarop vermelde dorp "Khaja khe" ook Amarkhel genoemd wordt (administratief dossier, stuk 9, p. 11) en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, waar dienaangaande staat te lezen: *"Frappant hierbij is dat zelfs uw taskara uw verklaringen tegensprekt. Het geboortedorp op uw taskara is immers niet hetzelfde als diegene die u aangeeft. Gezien bovenstaande vaststellingen en de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en hetgeen in uw taskara staat, kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van het document."* Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. De brief van verzoekers oom waarin verzoekers problemen bevestigd zouden worden, vertoont een gesolliciteerd karakter waardoor deze geen enkel objectief bewijs vormt voor zijn vluchtrelaas. Te meer nu verzoeker verklaart dat de brief werd bekrachtigd door de malik van het dorp van zijn oom. Gevraagd van welk dorp deze malik precies afkomstig is, antwoordt verzoeker dat het de malik van Amin Abad betreft en dus niet deze van zijn voorgehouden dorp van herkomst.

Bovendien verklaarde verzoeker eerder in het gehoor nog dat zijn oom in Kaz Aziz Khan woont (administratief dossier, stuk 9, p. 8) en dus niet in Amin Abad. Hiermee geconfronteerd, werpt verzoeker op dat Amin Abad deel uitmaakt van Kaz Aziz Khan (administratief dossier, stuk 9, p. 12), hetgeen niet ernstig is. Noch de bankkaart van de Kabul Bank, noch de enveloppes kunnen verzoekers herkomst uit het district Alingar in de provincie Laghman aantonen. Bijkomend kan zelfs worden opgemerkt dat minstens één van de enveloppes een verzendadres in Kabul heeft. Wat betreft de werkbadge en het werkcertificaat dient te worden opgemerkt dat, hoewel verzoekers werkzaamheden voor de Afghaanse Nationale Politie in Kabul niet wordt betwist, deze documenten op zich geen bewijs kunnen vormen van zijn beweerde herkomst uit het district Alingar, in de provincie Laghman. Bovendien volstaan verzoekers voorgehouden werkzaamheden niet om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker dient deze vrees immers *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hier niet in. Immers, de uiteenzetting in het verzoekschrift dat de vluchtmotieven van verzoeker enkel werden afgedaan als ongeloofwaardig omwille van zijn gebrekkige kennis van de lokale talibanleden kan niet gevolgd worden. Uit het bovenstaande blijkt namelijk dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit het district Alingar, in de provincie Laghman. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan met de lokale taliban.

Overigens dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan “Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

De aan het verzoekschrift gevoegde rapporten van OSAR (stukken 2-4) vermogen evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan heeft verbleven in het dorp Qahwa Khana, in het districtscentrum van Kunduz, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land,

en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER